

ties ar JURI KULAKOVU varam itin bieži - ne tikai «Pērkona» koncertos, nupat pirmizrādi piedzīvojušā Jaunā Rīgas teātra iestudējumā «Livonijas». Nacionālajā teātrī Juris spēlē izrādē «Bagātību sala» un pavisam nesen viesojās televīzijā - «Jarānšovā». Jura Kulakova mūziku dzirdējuši visi, bet kurš zina, kur tā top, kur komponista dzīvoklī atrodas klavieres? Kura instrumenta spēle Jurim šķiet pilnīga mistika? Kuras valsts pilsoņi Juri redzējuši muzicējam uz ielas? To izlasīsit šeit.

izskatuves

aktivitātes beidzās, ma...
t. Īsu brīdi spēļu Medi...
entālā grupā «Arka», m...
ās «Zodiaks». Kad «Zo...
t plati, man sanāca no...
s ar producentu, un ma...
ārši atstādināja. Tad nā...

el šodien.

emainīgs un tāds būs...
es paši, jo nav jēgas ne...
mā mērā vēsturiska un...
em gadiem bijušas tika...
ā sākumā nebija Naur...
bungām Daini Strazdi...
Runģis. Dainis gribēja...
āka strādāt par Pļaviņ...
oru, bet Nauris Puntu...
ersonam, tagad izvēlē...
rjeru. Viņam ir skaist...
a šo gājienu, jo citād...
alīgi uz sēkļa, viņam...
it - spēlēt kāziņas va...
ad viņš ir Nacionālās...
ikas akadēmijas obligā...
ras vadītājs. Ja kādreiz...
sies mūsu projektos.

un «Pērkona» pastāvē...
zemēm mūzika ienāca...
as rokām, tāpēc vietē...
iedu laiki...

Tā tiešām bija. Šobrīd...
ir grūti un pēc laika...
eit progresē rietumu

mūzikas invāzija. Diez vai tagad kāda no Latvijas grupām sasniegs tādu popularitāti, kāda bija iespējama tolaik. No otras puses - varbūt mūsu publika «atēdisies» angļu valodu un latvieši nekļūs par kosmopolītiem... Zināms, ka šobrīd Eiropā augstu kotējas nacionālās valodās izpildītas dziesmas.

- Tev ir ko stāstīt, ja vaicā - kas uz sirds?

- Nē. Nav. Ja nu vienīgi ekonomiskais stāvoklis Latvijā, īpaši ārpus Rīgas. Tas viss ir savstarpēji saistīts ar kultūru, jo rupji jau skan, bet - jā nebūs maizes, nebūs arī izpriec.

- Vai tava personiskā dzīve ir tikpat daudzveidīga, cik mūzika?

- Personiskā, gluži otrādi, ir pilnīgi pakārtota mūzikai. Un darba ir daudz.

- Sieva saprot, ka galvenais tev ir mūzika?

- Jā, viņa to saprot.

- Tu audzini meitu...

- Justīne mācās Dārziņa skolas otrajā klasē. Spēlē vijolīti.

- Pats spēlē vijoli?

- Nē. Jaunībā esmu pūtis trompeti, spēlējis flautu, saksofonu, bungas esmu mācījies nopietni. Drusku spēļu arī ģitāru. Visslabāk būtu, ja varētu spēlēt visus instrumentus, bet tas nav reāli.

Vispār mans nolūks nebija likt Justīnei mācīties spēlēt vijoli, to izdomāja viņas mamma.

Pats uz vijoles nevaru nospēlēt neko. Pat «Aijā žūžū» ne - lieku pirkstus uz stīgām tur, kur jāliek, bet tie nestāv, un melodija noiet

šķībi. Tā tāda smalka lieta un priekš manis mistika.

- Vai gammu spēlēšana mājās tevi traucē?

- Reizēm drusku traucē, vienmēr jau meitai neizdodas tīri nospēlēt, tad es nervozēju un pat kliezdu.

- Vispār izskatās, ka tu esi cilvēks, kuru grūti izvest no pacietības...

- Tā ir. Mani izvest ir grūti. To var izbaudīt tikai paši tuvākie cilvēki. Svešie un vienkārši paziņas mani vispār nevar novest līdz kliegšanai.

- Tas ir, pateicoties ironiskai nostādnei vai biežai ādai?

- Kādreiz biju nervozāks, īpaši mēģinājumu. Tagad pret daudz ko iztuos ironiskāk un filozofiskāk. Vajag padomāt, vai kaut kas ir tā vērts, lai bojātu nervus sev un citiem. Īpaši tas attiecas uz sīkumiem, kas ātri vien var izrādīties tik nenozīmīgi.

Vēl es atceros, ka «Menueta» laikos Blūms vienmēr teica - nestrīdies ar neju. Tas ir pareizi sacīts. Neko nepierādīsi, ja viņš ir stulbs.

- Pēc savas būtības esi vienpatis?

- Jā, lielā mērā. Turklāt es nekad nerīkošos pretēji savai pārlicēbībai.

- Vai pats sev esi visgudrākais?

- Drīzāk varētu teikt, ka pats sev esmu visstingrākais kritiķis. Par paškritikas trūkumu nevaru žēloties.

- Kāda šobrīd ir tava sadzīve?

- Tas ir mans Zolitūdes dzīvoklis ar klavierēm virtuvē, lai varētu arī naktīs strādāt. Blakus vienmēr vajadzīga kafija un pelnu trauks. Kas tad vēl?

- Maija Apine, piemēram, kādā intervijā stāsta, ka ēdot gultā...

Jau tā lielajam cilvēkam Jurim reizēm gribas būt vēl augstākam...

- Es arī. Kad skatos televizoru. Turklāt ēdu paša gatavotu ēdienu. Ēdienkarte gan īpaši nevariējas - cepti kartupeļi vai spageti ar sieru un tomātu mērci.

- Grīdu tīri?

- Ārkārtīgi reti. Tikpat kā ne. Vienkārši neceļas roka, jo dzīvoju lielā šaurībā.

- Tu daudz runā par laiku, ko atdod mūzikai. Vai tiešām neatrodi laiku citām nodarbēm, nav brīži, kad esi vienkārši ašais dzekiņš? Pēc mūzikas spriežot, tev šādi uzrāvienu ir...

- Tā jau ir, bet visi uzrāvienu raksturīgi agrākiem laikiem, kad vajadzēja sevi pierādīt un apliecināt. Tagad ir pretēji - mani vairāk interesē uzturēt, noturēt un celt to līmeni, kas ir grūtāk, nekā vienkārši uz-sākt. Turklāt tagad mūzikā mani interesē visdažādākie žanri, arī akadēmiskie, arī saistībā ar simfonisko orķestri. Šodien mani izlēcieni vairāk ir profesionāla rakstura, tie notiek mākslā, nevis dzīvē.

- Vai vari iedomāties sevi stāvam un tirgojam biļetes uz savu koncertu?

- Nevaru iedomāties. Man nav nekāda tirgošanās talanta. Bet ekstremālā gadījumā var darīt visu. Līdzīgā situācijā esmu bijis Vācijā - spēlējot uz ielas. Tas notika juku laikos, kad bija tas nenormālais valūtas

kursu un katrs, kam kabatā pieci dolāri, jūtās kā īsts bagātnieks. Tolaik šeit man nebija nekādu ienākumu un es pelnīju naudu kopā ar vēl diviem kolēģiem Vācijā. Sākumā tas bija psiholoģiski grūti - izlikt savu futrālīti uz ielas un sākt spēlēt... No otras puses - tas ir rūdījums, pēc kura nekas nespēj biedēt.

- Tu esi niķīgs?

- Nē. Bet spītīgs gan esmu. Ja kaut ko ieņemu galvā, lai tik kāds citādi domājošais patrāpās ceļā!

- Kā jūties, spēlējot Nacionālā teātra «Bagātību salā»?

- Ļoti labi. Tikai pirms dažām dienām uz skatuves aizmigu, jo izrāde sākās pārāk agri - vienpadsmitos. Aizgulēju un neiesāku spēlēt laikā. Šorīnš neizturēja un iedziedājās: «Angus!...» Es tad pamodos, sapratu, ka jāspēlē, un grābu kaut ko - garām! Grābu vēlreiz - atkal garām! Bundzīnieks izmetās ārā no ložas un gaiteni saļima... Mēs ar Sējānu knapi noturējāmies un nospēlējām.

Es vienkārši aizsapņojos. Bet izrāde ir lustīga.

un Kulakovs - kopā teātrī taisa un pozē «RB».